

ENTER

一念神魚

สี่เล่ม

ความผิด

นิพนธ์นิพนธ์

4

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

耳根 Er Gen เขียน
ลดาอนันต์ แปล

阅文集团

ENTER
ปลาทองคำ

เรื่อง
ศยามศิลป์
ผอ.พรหมณี

ENTER

ปลาทองคำ

閱文集團

รวมเล่มที่ ๑
เรื่อง ศยามศิลป์
ผอ.พรหมณี

ปลาทองคำ
เรื่อง
ศยามศิลป์
ผอ.พรหมณี

๑

ENTER

ปลาทองคำ

รวมเล่มที่ ๑
เรื่อง ศยามศิลป์
ผอ.พรหมณี
© 2018 by ENTER - NOT FOR SALE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เส้นทางแห่งการบำเพ็ญเพียรนั้นไม่ง่ายดาย มีแต่ต้องตั้งใจฝึกฝนให้ก้าวหน้าขึ้นทุกวัน ยิ่งเมื่อ 'ไปเสี่ยวฉุน' พระเอกจอมป่วนของเรื่องมีเป้าหมายคือ 'ความเป็นอมตะ' ด้วยแล้ว ต่อให้รักตัวกลัวตายสักเพียงใด ทว่าหากจำเป็นต้องเสี่ยงอันตรายเพื่อให้ได้มาซึ่งอายุขัยที่เพิ่มขึ้น ไปเสี่ยวฉุนก็ไม่มีวันหันหลังหนี! ด้วยความมุ่งมั่นเช่นนี้ พลังบำเพ็ญของเขาถึงได้เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด จากหนุ่มน้อยคนธรรมดาผู้จุดธูปเรียกเซียนที่ยอดเขาเม่าเออร์ในวันนั้น วันนี้ก็บำเพ็ญเพียรได้ถึงขั้นสมบุรณ์แบบของการหลอมปราณชั้นสิบแล้ว ดังนั้นก็แน่นอนว่าเป้าหมายต่อไปของเขาก็คือ...การสร้างฐาน!

แต่การสร้างฐานเองก็ยากลำบากเช่นเดียวกัน มีภัยอันตรายมากมาย รอคอยให้เขาไปฝ่าฟัน แล้วคราวนี้ไปเสี่ยวฉุนจะเอาตัวรอดด้วยวิธีใด จะสร้างฐานสำเร็จสมใจปรารถนาหรือไม่ คำตอบก็อยู่ในมือทุกท่านแล้ว

สำนักพิมพ์เอนเธอร์บุ๊กส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลตฟอร์มของจีน และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เชิงกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทปนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"แม้ไปเสียจนจะเถเร แต่เขาก็คือสหายร่วมสำนักของพวกเรา!"

บทที่ 143

ต้องจงใจแน่นอน

ไปเสี่ยวฉวนสูดลมหายใจเข้าลึก ค่อยๆ ดึงสายตากลับมาและมองหา สวีเสี่ยวชานที่ถูกแนะนำไว้ในม้วนตำราหยก

สวีเสี่ยวชานผู้นี้หาเจอได้ง่ายที่สุด รูปลักษณ์งามสง่า สีหน้า แฝงไว้ด้วยความลึบพอใจ เวลาของคนอื่นมักจะเชิดหน้าขึ้น รวากับ ไม่มีสรรพสิ่งหรือคนผู้ใดคู่ควรให้เขามอง วางท่าลูกหลานผู้สูงศักดิ์ ดูโดดเด่นเป็นพิเศษ

ข้างกายของเขายังมีหญิงสาวหน้าตาสะสวยยืนประกบอยู่อีกสองคน คนหนึ่งปีบนวดไหล่ให้เขา อีกคนยื่นปอกผลไม้สดส่งเข้าปากเขา ภาพนี้ทำให้ไปเสี่ยวฉวนที่มองอยู่รู้สึกอิจฉาเล็กน้อย ในเวลาเดียวกัน เขาก็ค่อยๆ ค้นพบว่าศิษย์ของสำนักเซวี่ชี่ก็เป็นเช่นเดียวกับช่งเซวี่ย สายตาของคนส่วนใหญ่เหมือนจะมองมาที่ร่างของตัวเอง

ต่างจากความไม่ยอมแพ้ของสำนักตานชี่และความดูหมิ่นของ สำนักเสวียนชี่ สายตาของสำนักเซวี่ชี่ส่วนใหญ่แล้วแฝงไว้ด้วยความน่าหวาดกลัว ยิ่งไปกว่านั้นคือจิตสังหาร

ไปเสี่ยวฉวนรู้สึกปากคอแห้งผากเล็กน้อย สายตาของศิษย์

สำนักเขวียซีทำให้เขารู้สึกแปลกประหลาด ความรู้สึกสงสัยใคร่รู้ ต่อข้อมูลในม้วนตำราหยกของศิษย์สำนักเขวียซียิ่งรุนแรงขึ้นอีก

ผู้นำขบวนของสำนักเขวียซีคือผู้เฒ่าคนหนึ่ง สวมชุดคลุมยาว สีแดงสด แม้แต่เส้นผมก็ยังเป็นสีขาวด ใบน้หน้าขาวซีด หลังค่อมน้อยๆ ดวงตาทั้งคู่ปกคลุมด้วยความทึบทะมึน เมื่อกวาดตามองผู้คนรอบด้าน ยังแลบลิ้นออกมาเลียริมฝีปากด้วย

ลึนของเขาไม่เหมือนคนปกติ ปลายลิ้นแยกเป็นสองแฉกไม่ต่างจากงู ทำให้ลูกศิษย์ทุกคนหนึ่งศักระชาดิก

โหวหยางเจี๋ย นักพรตแซ่ไห่ และนักพรตแซ่หลินไม่ได้พูดคุยกัน อีกต่อไป หันมามองสำนักเขวียซีอย่างพร้อมเพรียง โดยเฉพาะเมื่อสายตา ไปตกอยู่บนร่างผู้เฒ่าลึนงูของสำนักเขวียซี นักพรตแซ่ไห่และนักพรต แซ่หลินต่างก็หน้าเผือดสี สูดลมหายใจเฮือก แม้แต่โหวหยางเจี๋ยเองก็ยังมี สีหน้าเคร่งเครียดขึ้นมาทันที

"เสอหลินจื่อ สำนักเขวียซีของเจ้ามาสาย" โหวหยางเจี๋ยเอ่ยปากขึ้น กะทันหันด้วยคำพูดไม่เป็นมิตร

"หึๆ มิใช่ว่าข้าผู้อาวุโสมาช้า แต่พวกเจ้าทั้งสามสำนักต่างหาก ที่มาเร็ว" ผู้เฒ่าลึนงูคนนั้นกลอกตาทีหนึ่ง เอ่ยปากด้วยรอยยิ้มเสแสร้ง และมองโหวหยางเจี๋ยด้วยดวงตาหิ่ยมเกรียม

ประกายแสงจากดวงตาของคนทั้งสองแผ่แว่นด้วยเนตรอาคม บางอย่างซึ่งแล่นปลาบออกมาทันทีที่สบตากัน คล้ายมีเสียงกัมปนาท ที่ไม่อาจได้ยินระเบิดอยู่ระหว่างทั้งคู่ โหวหยางเจี๋ยเปล่งเสียงอึกอักในลำคอ ใบน้หน้าซีดลงเล็กน้อย สะบัดแขนเสื้อหนึ่งครั้ง ถอยร่นสองสามก้าว กลับไปอยู่ด้านหลังกลุ่มคนจากสำนักหลังซี

ผู้เฒ่าลึนงูผู้นั้นก็ดวงตาเปล่งประกายวาบ ลมปราณในร่างกาย ชัดโหม ถอยหลังไปครึ่งก้าว เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง นัยน์ตาก็ฉายแวว

แปลกใจ

"ผู้เฒ่าโหวหยาง ไม่เจอกันหลายปี พลังบำเพ็ญก้าวหน้าไปไม่น้อย เอาเถอะ พวกเรายังมีเวลาพูดคุยเรื่องในอดีตกันอีกมาก ในเมื่อสำนักเซวียซี ของข้ามาถึงแล้ว ตอนนั้นก็เริ่มเปิดหุบเหวกระบี่อุกกาบาตประลองกัน ให้เร็วเข้าเถอะ!" ผู้เฒ่าลั่นงูยกมือขวาขึ้นก็มีชิ้นส่วนของแผ่นหยกชิ้นหนึ่ง ลอยออกมากลางอากาศ

สองนักพรตให้หลินมองกันและกัน จากนั้นก็หยิบชิ้นหยกของตน ขึ้นมาเช่นกัน หลังจากโยนออกไปและรวมกับชิ้นที่สี่ซึ่งโหวหยางเจีย ตวัดแขนเสื้อโยนออกไป พริบตาเดียวชิ้นส่วนหยกทั้งสี่นั้นก็ประกอบเข้า ด้วยกันกลางอากาศ กลายเป็นหยกที่สมบูรณ์หนึ่งชิ้น

เมื่อเปล่งแสงกะพริบพราว ม่านแสงคุ้มกันบนรอยแยก โลกพื้นดินด้านข้างกระบี่อุกกาบาตก็ค่อยๆ เคลื่อนออกเป็นรูโหว่รูหนึ่ง ดูท่าแล้วใช้เวลาราวครึ่งก้านธูปก็สามารถเปิดออกเป็นทางเข้าทางหนึ่งได้

ภาพนี้ดึงดูดความสนใจจากผู้บำเพ็ญเพียรชั้นหลอมปราณทั้งหมด ในที่นั้น ขณะไปเสี่ยวจุนมองไป เสียงของโหวหยางเจียก็ดังสะท้อนอยู่ ข้างหูศิษย์สำนักหลังซีทุกคน

"ทางเข้าของโลกในกระบี่มีทั้งหมดสี่สิบกว่าแห่ง ทุกทางเข้าได้ มากสุดสิบคน การสู้รบครั้งแรกของทุกครั้งก็มักจะเริ่มขึ้นที่ทางช่วงชิง ทางเข้า การทุ่มใจเต็มที่ด้านในเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ทางที่ดีที่สุดพวกเจ้า ควรร่วมมือกัน ดูแลตัวเองให้ดี!

จำเรื่องที่พวกข้าเคยกำชับก่อนหน้านั้นให้ดี เมื่อเผชิญหน้ากับ ศิษย์สำนักอื่นห้ามใจอ่อน ภายใต้สถานการณ์ที่ต้องปกป้องชีวิตตัวเอง สังหารได้ก็จงสังหาร รีบเก็บปราณวิปัสสุไฟไว้ในขวดผู้บำเพ็ญให้ได้เร็วที่สุด เพื่อรวบรวมตัวนำปราณวิปัสสุไฟ สิ้นสะเทือนปราณวิปัสสุไฟทั้งหมด ในโลกกระบี่อุกกาบาต!"

ขณะที่โอวหยางเจี๋ยกำชับทุกคนด้วยเสียงทุ้มต่ำ ผู้อาวุโสชั้นสร้างฐานผู้นำขบวนอีกสามสำนักก็กำลังกำชับศิษย์สำนักตนด้วยคำพูดคล้ายคลึงกัน

โอวหยางเจี๋ยยกมือขวาขึ้นโบกหนึ่งครั้ง ขวดเล็กๆ สีฟ้าจำนวนหนึ่งร้อยใบก็ตรงดิ่งเข้าหากลุ่มคน ทุกคนล้วนถือไว้ในมือ

"นี่คือขวดผู้บำเพ็ญ!" ตอนนั้นเองม่านแสงคุ้มกันก็เกิดเสียงตูมตามดังสนั่นหวั่นไหว รอยแยกบนพื้นดินรอบด้านกระบี่อุกกาบาตฉีกกระซากออกจากกันอย่างรวดเร็ว กลายเป็นช่องว่างขนาดใหญ่ประมาณสามจั้ง

เมื่อเข้าไปในช่องว่างนี้ก็จะสามารถเข้าไปในหุบเหวกระบี่อุกกาบาตผ่านทางรอยปริแตกเล็กใหญ่ที่อยู่บนพื้นเหล่านั้นได้ ในส่วนพื้นที่ของหุบเหวก็จะมองเห็นช่องว่างมากมายของกระบี่อุกกาบาต ไม่ว่าจะเหยียบย่างเข้าไปในช่องว่างใดก็ล้วนสามารถเข้าสู่โลกกระบี่อุกกาบาตได้

"สี่สำนักใหญ่ร่วมกันตรึงกำลังไว้ ทั้งยังมีปรมาจารย์อาวุโสคอยคุมเชิง ผู้บำเพ็ญเพียรชั้นสร้างฐานจึงมีอาจเหยียบย่างเข้าไปด้านในได้ ทว่าพวกเจ้าก็ไม่สามารถอยู่ได้นานเกินไปนัก การเปิดพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์ทำได้เพียงสามเดือนเท่านั้น เมื่อพ้นสามเดือนแล้ว ไม่ว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลวล้วนจำเป็นต้องออกมา ข้าผู้อาวุโสจะรอรับพวกเจ้าอยู่ข้างนอก

นอกจากนี้ ถึงแม้พวกเจ้าจะไม่มีทางประสบเรื่องร้ายแรงขั้นสุด ทว่าลูกศิษย์รุ่นก่อนๆ ที่ได้เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ล้วนได้รับการแจ้งเตือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ได้มีกรวางค่ายกลนางสี่ค่ายจากผู้อาวุโสของสี่สำนักใหญ่ ขอเพียงเกิดเหตุร้ายแรงจนก่อให้เกิดผลที่ไม่อาจต่อต้านได้ขึ้นมา ค่ายกลจะถูกกระตุ้นให้ทำการแยกพวกเจ้าโดยดูจากวิชาที่พวกเจ้าฝึกฝน แล้วส่งตัวพวกเจ้ากลับไปยังสำนักใครสำนักมัน แม้อาจจะผิดพลาดบ้าง แต่ก็ยังคงพาพวกเจ้าส่งไปในขอบเขตของสำนักตัวเอง

สิ่งที่ไม่อาจต่อต้านไม่รวมการชนฆ่าทั้งหมดระหว่างศิษย์ทั้งสี่สำนัก! สุดท้ายไม่ว่าจะสร้างฐานวิถีสู่ฟ้าสำเร็จหรือไม่ ข้าผู้อาวุโสก็หวังว่า

พวกเจ้า...จะรอดชีวิตกลับมา!" โอวหยางเจี๋ยกวาดตามองทุกคน สีหน้าที่ยืนชาอยู่ตลอดเวลาของเขายามนี้เผยความอ่อนโยน นัยน์ตาแฝงแววให้กำลังใจขณะมองลูกศิษย์เหล่านี้ และยังฉายแววคาดหวังเมื่อมองไปยัง "ไปเสียวณและกุ๋หยหา

เมื่อเห็นว่าทางเข้าได้เปิดขึ้นแล้วในเวลานี้ ศิษย์สำนักเซวี่ชี่ก็พุ่งตรงเข้าไปในช่องว่างทันที

ทางฝั่งสำนักหลิงชี่นั้น กุ๋หยหาพุ่งออกไปเป็นคนแรก ตามด้วยซ่งกวนเทียนโย่ว จากนั้นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจคนอื่นๆ ก็พากันพุ่งออกไปด้วยความรวดเร็ว

ไปเสียวณสุดลมหายใจเข้าลึก ควักเอาเสื้อหนังเจ็ดแปดตัวออกมาจากในถุงเก็บของอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ สวมใส่เสร็จแล้วก็หยิบหม้อสีดำใบใหญ่ออกมาอีกหนึ่งใบ ขณะสะพายไว้ด้านหลัง ดวงตาของเขาก็เผยความเด็ดเดี่ยว ขมี้ใจที่สีน้ําใส กัดฟันเหยียบย่างไปในทางเข้า เขาไม่ได้เดินทางเพียงลำพัง แต่เดินตามหลังศิษย์สำนักหลิงชี่จำนวนไม่น้อย เข้าไปด้านในพร้อมกัน

ไม่นานศิษย์สำนักใหญ่ก็พากันเหยียบเข้าไปในรอยแยก หลังจากหายวับไปจนไม่เหลือใครแล้ว โอวหยางเจี๋ย ผู้เฒ่าลึนงู รวมทั้งนักพรตเซ่ให้และนักพรตแซ่หลินต่างมองหน้ากันไปมา ไม่พูดอะไร ต่างฝ่ายต่างนั่งขัดสมาธิตรงตำแหน่งทางเข้า นั่งรอเงียบๆ ทั้งคอยระแวดระวังภัยและคอยปกป้องพิทักษ์ไปด้วย

รอยแยกบนพื้นดินรอบกระบี่อุกกาบาตมีมากมาย ขนาดเล็กใหญ่ไม่เท่ากัน ศิษย์สำนักหลิงชี่ไม่ได้เลือกอยู่ด้วยกันทั้งหมด อย่างพวกกุ๋หยหาเป่ยกานเลี่ย และกงซุนหว่านเออร์ต่างจากไปเพียงลำพัง

คนอื่นๆ ก็แบ่งออกเป็นสองกลุ่มตามฝั่งเหนือใต้ เลือกเข้าไปในหุบเหวกันคนละรอยแยก สำนักตานชี่และสำนักเสวี่ยนชี่ส่วนใหญ่อีกทำเช่นนี้

มีเพียงสำนักเซวี่ยซีที่ถูกศิษย์ต่างไม่เชื่อใจกัน ส่วนใหญ่ล้วนแยกกันเดินทาง ถึงแม้ว่าจะมีร่วมมือกันบ้าง แต่อย่างมากที่สุดก็อยู่ด้วยกันเพียงสองสามคนเท่านั้น

ไปเสี้ยวจวนแบกหม้อสีดำไปใหญ่ สีหน้าระแวงระวังเจือความตื่นเต้น คอยเดินตามหลังศิษย์ฝั่งทิศใต้ เมื่อเข้าไปในหุบเหวก็สัมผัสได้ถึงความเย็นเยียบที่แผ่มาทะนันทันที่ ไอน์เป็นระลอกลอยขึ้นมาจากในหุบเหวอย่างต่อเนื่อง คล้ายจะซึมลึกเข้าไปในร่างกายเพื่อทำให้เลือดลมจับตัวแข็ง ถึงกระนั้นก็ดูเหมือนว่าผิวหนังของเขาจะหนาเกินไป ถึงขั้นว่าไอน์นี้ไม่อาจลอดเข้าไปได้...

ยี่งลงไปตามกลางไอน์ก็ยังมีมาก ยี่งดีที่ตรงนี้ห่างจากพื้นดินไม่ไกลนัก เมื่อทุกคนโคจรพลังบำเพ็ญในว่าง ไอน์ก็ถูกขับออกมา จึงไม่เกิดปัญหาอะไร

เพียงแต่ตอนที่พวกศิษย์ฝั่งทิศใต้เห็นว่าไปเสี้ยวจวนตามหลังกลุ่มของตัวเองมา ในใจก็รู้สึกแปลกพิกล ทว่าก็ตะลึงระคนดีใจขึ้นมาอย่างรวดเร็ว มีไปเสี้ยวจวนอยู่ด้วย พวกเขา รู้สึกว่าพวกตนมีความปลอดภัยเพิ่มขึ้นอีกไม่น้อย พวกเขาล้วนบำเพ็ญเพียรถึงการหลอมปราณขั้นสิบกันแล้ว แม้ว่าจะหยิ่งทะนงเพียงใดหรือมีความรู้สึกเช่นไรต่อดีไปเสี้ยวจวน ทว่าในด้านความแข็งแกร่งของอีกฝ่าย พวกเขาล้วนยอมรับนับถือ

เวลานี้แต่ละคนล้วนเปิดทาง ล้อมอยู่รอบกายไปเสี้ยวจวน ประสานมือคารวะ

"คารวะอาจารย์อาไป!"

"อาจารย์อาไปคุณธรรมสูงส่งเทียมฟ้า เลือกอยู่กับพวกเรา ไม่เหมือนพวกซั้งกวนเทียนโย่วที่จากไปเพียงลำพัง"

"นี่ต่างหากถึงจะเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจฝั่งทิศใต้ของเรา อาจารย์อาไป ข้าชื่อโจวโย่วเต้า ยังจำข้าได้หรือไม่ ตอนนั้นที่ท่านสร้าง

ฝนกรดขึ้นมา ทำเอาข้าอนาถหนักทีเดียว..."

ไปเสียவுฉุนเห็นทุกคนเปิดทางให้จนกลายเป็นว่าตนมาอยู่ด้านหน้าสุด ก็ตื่นตระหนกขึ้นมาทันที ในความเป็นจริงแล้วเขาวางแผนไว้ว่าจะอาศัยเดินตามหลังคนจำนวนมากเพื่อให้ปลอดภัยมั่นคงขึ้นมาสักหน่อย แต่เมื่อได้ยินคำพูดของคนรอบด้านเขาก็กะพริบตา ไอแห้งๆ ขึ้นมาทีหนึ่ง ก่อนจะเซิดหน้าขึ้น วางท่าอย่างผู้อาวุโส

"ฮ่าๆ พวกเจ้าไม่ต้องกังวล มีข้าผู้นี้อยู่ด้วย ใครกล้ามาหาเรื่องพวกเจ้าก็ลองดู!"

ทุกคนปลื้มปิติ ห้อมล้อมผลักดันให้ไปเสียவுฉุนอยู่ข้างหน้า โดยเฉพาะศิษย์เขาจึงตั้งใจใหญ่ได้ว่าผู้นั้นที่รอยยิ้มเต็มใบหน้า

โหวอวินเพยยืนอยู่ข้างกายไปเสียவுฉุน มองท่าทางและสีหน้าราวกับผู้อาวุโสของเขาก็ผิดยิ้มพราว รู้สึกคล้ายได้ย้อนกลับไปเมื่อครั้งต่อสู้กับเผ่าลั่วเจิน

"เสียவுฉุน พยายามเข้านะ เจ้าต้องสร้างฐานวิถีปฐพีได้สำเร็จแน่นอน!" โหวอวินเพยเอ่ยปากเสียงต่ำ

"ข้าก็อยากเหมือนกัน แต่ท่านว่าคนพวกนี้ตั้งใจหรือไม่...เดิมทีข้าคิดจะเดินตามหลังพวกเขา ใจนกลายเป็นพวกเขาเดินตามหลังข้าเสียได้" ไปเสียவுฉุนฉวยโอกาสที่ไม่มีผู้ใดสนใจ รีบกล่าวกับโหวอวินเพยด้วยหน้าตาบูดบึ้ง

โหวอวินเพยทำหน้าปูเสียดและไอแห้งๆ ทีหนึ่ง อยู่ๆ เขาก็รู้สึกว่่าที่ใดก็ตามที่มีไปเสียவுฉุนอยู่ ต่อให้จะเคร่งเครียดสักเท่าไร อันตรายเป็นเพียงใดก็คล้ายจะเปลี่ยนเป็นสิ่งพิเรนทร์และสนุกสนานขึ้นได้ในพริบตา...

"ช่างเถอะๆ ใครใช้ให้ข้าเป็นศิษย์ผู้ทรงเกียรติ เป็นศิษย์น้องของเจ้าสำนักกันแล้ว ตอนอยู่ฝั่งทิศใต้การหลอมไอสถของข้าก็เคยทำให้พวกเขาต้องเดือดร้อนไปด้วย ข้าไปเสียவுฉุนเป็นคนมีเหตุมีผล!" ไปเสียவுฉุน

ปลอบใจตัวเอง ยึดดอกไม้้งมาย วางท่าราวกับยอดฝีมือ ทว่าในใจตึงเครียด รุดหน้าไปด้วยความระมัดระวัง

ในรอยแยกเส้นนี้ก็มีศิษย์สำนักอื่นอยู่เช่นกัน มีทั้งอยู่เพียงลำพัง ทั้งเป็นกลุ่มสามคนบ้างห้าคนบ้าง เมื่อเห็นกลุ่มคนจำนวนหลายสิบคนนี่จึงพากันหลีกทาง ไม่เข้ามาหาเรื่อง ต่อให้เป็นผู้ที่รู้สึกว่ามีฝีมือไม่ธรรมดา ก็ยังทำเพียงเฉยประกายเย็นเยียบในดวงตาเท่านั้น ไม่ได้หยุดรอ รีบจากไปด้วยความรวดเร็ว

ไม่นานเบื้องหน้ากลุ่มคนก็ปรากฏช่องว่างของตัวกระบี่หนึ่งช่อง รุ่งยาวสองสายกำลังทะยานเข้ามา อยู่ห่างไปไม่มากนัก

ไปเสียจนรู้สึกยอมไม่ได้ขึ้นมาทันที ศิษย์สำนักหลังซีหลายสิบคนรอบกายเขาแต่ละคนก็มีสีหน้าไม่เป็นมิตร ทุกคนท่ามูทรา พริบตาเดียว อาคมของทุกคนก็พุ่งตามไปด้านหน้า

ผู้บำเพ็ญเพียรในรุ่งยาวสองสายนั้นมาจากสำนักเซวียซี ทั้งสองหน้าเปลี่ยนสี รีบพลิกตัวกลับ เลี่ยงจากไปทันที ทว่าอคมของกลุ่มคนรอบด้านมีมากเกินไป ถึงแม้พวกเขาจะพอลี่ยงได้บ้าง แต่ก็มีบางส่วนที่หลบไม่พ้นและถูกตัวเข้า เมื่อกระอักเลือดสดจึงรีบถอยหลังกรูดมองมายังกลุ่มคนของสำนักหลังซีด้วยดวงตาดูดัน

ไปเสียจนตะลึงระคนดีใจ เขาพบว่าคนมากพลังก็มากอย่างที่คิดไว้จริงๆ เพียงเท่านั้นก็ได้ช่องว่างหนึ่งแห่งมาครอบครองอย่างง่ายดาย แต่ด้วยฐานะของตนจึงได้แต่กระแอมหนึ่งครั้ง ไม่ได้เหยียบย่างเข้าไป ได้แต่ปล่อยให้คนอื่นเข้าไปก่อน

บทที่ 144

นายท่านปีขอสู้อยู่ตายกับเจ้า

ส่วนในทางเข้าจะมีการชุมนุมโจมตีหรือไม่ นั่นเป็นเรื่องที่ทำอะไรไม่ได้ นอกจากพึ่งพาตัวเอง ม้วนตำราหยกเองก็ไม่มีข้อมูลใดๆ ส่งออกมาให้ ทว่าหากคนในสำนักเดียวกันเข้าไปที่ละหลายๆ ขอเพียงไม่ใช้การชุมนุมโจมตีที่โหดร้ายอย่างถึงที่สุด โดยทั่วไปแล้วก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่อันใด

หลังจากช่องว่างนี้มีคนเข้าไปสี่คนแล้ว โหวอวินเพียงเองก็เลือกจะเหยียบย่างเข้าไปเช่นกัน ก่อนเข้าไปเขาบอกกับไปเสี่ยวฉุนว่าหากครั้งนี้เกิดอะไรขึ้นกับตัวเขา หวังว่าไปเสี่ยวฉุนจะช่วยดูแลน้องชายร่วมตระกูลของเขาอย่างโหวอวินชิง นอกเหนือจากโหวอวินเพียงที่เป็นผู้สืบทอดสกุลโหวแล้ว โหวอวินชิงผู้นี้ก็เป็นลูกหลานที่ได้รับความสำคัญมากที่สุดเช่นกัน เพียงแต่ยังไม่ได้เข้ามาอยู่ในสำนักหลังสี่และฝึกบำเพ็ญเพียรอยู่ที่ตระกูล

ไปเสี่ยวฉุนรีบเอ่ยปลอบใจ บอกโหวอวินเพียงว่าอย่ามองโลกในแง่ร้ายและลอบส่งยันตีให้เขาปีกหนึ่ง โหวอวินเพียงตื่นตะลึงไปกับยันตีปีกนี้ เมื่อเห็นจำนวนแล้วก็ลมหายใจสะดุดขึ้นมาทันที ในใจรู้สึกซาบซึ้ง พยักหน้าให้ไปเสี่ยวฉุนก่อนจะเดินเข้าไปด้านในอย่างเคร่งขรึม

เมื่อเงาร่างของเขาหายไป ช่องว่างก็ค่อยๆ ปิดลง ไม่สามารถเข้าไปได้อีก คนที่เหลือจึงหือหือทะยานไปยังจุดด้านล่างต่อไป แม้ไปเสียவுฉุนจะเป็นห่วงโหวอวินเฟย แต่เมื่อคิดอย่างถี่ถ้วนว่าห้าคนเข้าไปในช่องว่างเดียวกันก็น่าจะไม่มีปัญหา จึงพากลุ่มคนที่เหลือรอดหน้าต่อไป

ชั่วหนึ่งก้านธูปต่อมา พวกเขาพูดคุยกันยิ้มแย้มสนุกสนาน บางครั้งพูดถึงวีรกรรมของไปเสียவுฉุนเมื่อครั้งอยู่ในฝั่งทิศใต้ บางครั้งก็พูดถึงแผนการและความฝันในวันหน้าของตน เมื่อไปเสียவுฉุนตบอบกอกทุกคนว่าความฝันของตนคือได้เป็นอมตะนั้น ทุกคนต่างหัวเราะครื้นขึ้นมา โฉวโหวยเต้าที่อยู่ด้านข้างก็ยิ่งพูดเสียงดังว่าความฝันของตนคือได้เป็นปรมาจารย์อาวุโสแห่งสำนักหลังซี

บัดนี้ภายใต้การนำของไปเสียவுฉุน ก็คล้ายว่าเส้นทางแห่งการสร้างฐานอันโหดร้ายทารุณสายนี้ได้ผ่อนคลายลงมาก ทุกคนบดขยี้สำนักอื่นมาตลอดทาง เห็นช่องว่างเมื่อใดก็จะตรงเข้าไปแย่งชิงเมื่อนั้นเสียงของไปเสียவுฉุนดังสะท้อนอยู่ในหุบเหวลึกแห่งนี้อย่างต่อเนื่อง

"พวกเราลุย!"

"ที่นี่เป็นของพวกเราแล้ว!"

"หลีกไปๆ ที่นี่เป็นของพวกเราแล้ว!"

"หน้อยแน่ กล้าถลึงตาใส่ข้ารี พวกเราลุย!"

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวเช่นนี้ดังขึ้นตลอดทาง ศิษย์สำนักหลังซีข้างกายไปเสียவுฉุนลดน้อยลงเรื่อยๆ ก่อนจะเหยียบย่างเข้าไปในช่องว่าง ทุกคนล้วนหันมาขอบคุณไปเสียவுฉุน และความรู้สึกที่ว่าเพียงโบกมือลูกศิษย์รอบด้านก็พากันลงมือ หนึ่งเสียงร้องร้อยเสียงรับเช่นนี้ก็ทำให้ไปเสียவுฉุนซาบซึ่งใจอย่างยิ่งเช่นกัน

"นี่ก็คือความรู้สึกของศิษย์แห่งความภาคภูมิใจสินะ มิน่าแล้วคนมากมายถึงได้พยายามขึ้นเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจกันถึงเพียงนั้น"

ขณะที่ไปเสี่ยวฉุนกำลังรำพึงรำพันอยู่นั้น พลันมองเห็นว่าพื้นที่บริเวณตัวกระบี่ด้านหน้ามีคนสืบกกว่าคนกำลังแย่งชิงกัน เพราะที่นั่นมีช่องว่างอยู่ถึงสามช่อง เพียงแต่รอบด้านช่องว่างสามช่องนี้ล้วนมีศิษย์สำนักเซวี่ยซืออยู่ช่องละสองคน ทั้งหกคนแข็งแรงแกร่งอย่างยิ่ง สามารถสกัดกั้นคนแปดเก้าคนที่พยายามจะบุกเข้าไปไว้ได้

ขณะที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ดวงตาไปเสี่ยวฉุนพลันเปล่งประกาย ศิษย์สำนักหลังซีสืบกกว่าคนที่เหลืออยู่ด้านหลังเขาในเวลานี้ต่างก็ฮึกเหิมขึ้นมาเช่นกัน ท่ามกลางเสียงคำรามดั่งคลื่นของไปเสี่ยวฉุนทุกคนก็พุ่งถลาออกไปด้วยความรวดเร็ว

"ที่นี่เป็นของเราแล้ว!"

เพื่อปฏิบัติภารกิจที่สำนักมอบหมาย ศิษย์สำนักเซวี่ยซือทุกคนนั้นจึงเฝ้าอยู่ตรงนั้นมานานมากแล้ว เวลานี้ทุกคนล้วนอ่อนเพลียกันอยู่ไม่น้อย เมื่อเห็นว่าสำนักหลังซีมาสู้กันสืบกกว่าคนก็หน้าเปลี่ยนสีทันที ช่วงขณะที่พวกไปเสี่ยวฉุนมาถึงก็มุดเข้าไปในช่องว่างหายวับไปกับตาอย่างไร้ซึ่งความลังเล

ศิษย์สำนักตานซีและสำนักเสวี่ยนซีรอบด้านกำลังจะพุ่งตามเข้าไป แต่กลับถูกอาคมพุ่งเข้ากระแทกจนกระเด็นออกมา มองไปอีกทีก็เห็นว่านอกช่องว่างทั้งสามช่องนั้นถูกพวกไปเสี่ยวฉุนยึดครองไว้แล้ว

"นี่ๆ ยอมหลักทางเสียดีๆ วันนี้นายท่านไปของเจ้าอารมณดี จะไม่ทำให้พวกเจ้าลำบากใจ" ไปเสี่ยวฉุนอาศัยว่าพวกมากกว่า จึงเอ่ยปากอย่างลำพองใจ คนแปดเก้าคนรอบด้านหน้าเปลี่ยนสีทันที

"เขาก็กแล้ว!"

"คนผู้นี้นามว่าไปเสี่ยวฉุน เป็นคนน่ารังเกียจยิ่งนัก ตลอดทางมานี้เขาพาคนมาแย่งข้าสามครั้งแล้ว!"

"บัดชบ เขาก็แย่งข้ามาสองครั้งแล้วเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นข้าก็ได้

เข้าไปในโลกกระบี่อุกกาบาตนานแล้ว!"

พวกเขาอยู่กันคนละสำนัก ยากจะร่วมมือกันได้ อีกทั้งต่อให้ร่วมมือกันตอนนี้ก็ยังมีคนไม่มากเท่าสำนักหลังซี ดังนั้นจึงทำได้เพียงมองศิษย์สำนักหลังซีหายเข้าไปในช่องว่างทั้งสามนั้นที่ละคนด้วยความอัปยศหนทางและคับแค้นใจ

ในใจไปเสียวุ่นเต็มไปด้วยความพิงพอใจ เขามองช่องว่างช่องแรกปิดลงหลังจากมีคนเข้าไปห้าคน จากนั้นช่องที่สองก็ปิดลงหลังมีคนเข้าไปสามคน รู้สึกว่าตนได้สร้างคุณงามความดียิ่งใหญ่แก่สำนัก

เวลานี้จึงโอแฮ้งๆ หนึ่งครั้ง รู้สึกว่าเมื่อทำสำเร็จก็ถึงเวลาดอยทัพ ดังนั้นจึงเข้าไปใกล้ช่องว่างที่สามพร้อมศิษย์สำนักหลังซีอีกห้าคนที่เหลือดวงตาของคนแปดเก้าคนจากสำนักตานซีและสำนักเสวียนซีโชนแสงแต่ก็รู้ว่าต่อให้ลงมือขัดขวางตอนนี้ก็สายไปเสียแล้ว

ต่อให้คนสำนักหลังซีเข้าไปทั้งหมดแล้วช่องว่างจะยังไม่มิดดับสามารถเข้าไปต่อได้อีก พวกเขาก็ไม่กล้าเข้าไปอยู่ดี ด้วยกังวลว่าจะมีการชุมนุมตีข้างใน

ขณะกำลังจะแยกย้ายกันเพื่อจะได้ไม่เสียเวลาค้นหาช่องว่างช่องต่อไป ทันใดนั้นเองดวงตาของคนแปดเก้าคนก็นิ่งค้าง ถึงขั้นตะลึงกันไปเล็กน้อย ทว่าพริบตาเดี๋ยวกก็เปล่งประกายดุร้ายและเย็นชา

พวกเขาเห็นว่าหลังจากโจวหยิวเต้า ศิษย์คนที่ห้าของสำนักหลังซีเข้าไปในช่องว่างที่สามแล้ว ช่วงขณะที่ไปเสียวุ่นพยายามจะเดินเข้าไปนั้นช่องว่างก็พลัน...ปิดลง

"ไม่จริงน่า!"

ไปเสียวุ่นเองก็อึ้งไปเช่นกัน ขณะที่ถูกบีบให้กระเด็นออกมา เขากลืนน้ำลายลงคอหนึ่งอีก รีบหันกลับไปมองและเห็นทันทีว่านัยน์ตาของลูกศิษย์แปดเก้าคนนั้นแฝงความไม่เป็นมิตร และกำลังค่อยๆ ย่างสามขุม

เข้ามาใกล้

ทุกคนล้วนมีพลังหลอมปรมาณูขั้นสิบขั้นสมบูรณ์แบบ แต่ละคนล้วนได้รับการขนานนามหรือถึงขั้นยกย่องเป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจของสำนักตนเอง ถึงจะสู้ลูกศิษย์ที่ชวนให้ผู้คนรู้สึกสิ้นหวังเหล่านั้นของแต่ละสำนักไม่ได้ ทว่าฝีมือก็ไม่ธรรมดาเช่นกัน

"ไปเสียวฉุน เจ้าเข้าไปสิ เร็วเข้า รีบเข้าไปสิ"

"นั่นสิ หากเจ้าไม่เข้าไป พวกเราจะช่วยตัวเอง สับเจ้าเป็นชิ้นๆ ไม่แน่ว่าอาจจะเข้าไปได้"

"ฮ่าๆ กรรมตามสนองแท้ๆ ก่อนหน้านี้เจ้าพาคนมาแย่งข้าสามครั้ง ครั้งนี้ข้าจะดูซิว่าเจ้าจะทำอย่างไร!" ทุกคนหัวเราะเสียงเย็น กลิ่นอายดูร้ายอบอวล บัดนี้ไปเสียวฉุนได้กลายเป็นศัตรูร่วมของพวกเขาเสียแล้ว

ไปเสียวฉุนลมหายใจสะดุด ขณะที่คนแปดเก้าคนลงมือ มือขวาของเขาก็ตบลงที่ถุงเก็บของ หยิบยันต์ปีกใหญ่มาตบลงบนหน้าอกอย่างแรงทันที ปรากฏแสงเปล่งระยับบาดตา ไม่นานรัศมีสิบจิ้งจอกกายของไปเสียวฉุนก็กลายเป็นโลกแห่งม่านแสง!

และยังมีเสียงบึงบงดังขึ้นสลบเบาลง เสียงนี้ยิ่งอีกทีก็ขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งใกล้เคียงกับเสียงฟ้าผ่าที่ทำให้หยุดได้

คนแปดเก้าคนตรงนั้นล้วนเบิกตากว้าง ในสมองมีเสียงดังอื้ออึงมองไปเสียวฉุนตรงหน้าด้วยความเหลือเชื่อ เมื่อเห็นม่านแสงคุ้มกันห้าแสงสิบสีหนาถึงร้อยชั้นในรัศมีสิบจิ้งจอกกายอีกฝ่าย พวกเขาทุกคนก็รู้สึกหงัศจรรย์ชะง่อน ค่ายไม่เคยเห็นภาพเช่นนี้มาก่อนในชีวิต

"นี่...นี่มันยันต์คุ้มกันมากมายเท่าไรกันแน่"

"สวรรค์ เจ้านี้ต้องรำรวยเพียงใดกัน สมควรตาย ม่านแสงคุ้มกันนี้ อย่างไรก็ตามแต่พวกเราเลย ต่อให้มีคนเพิ่มอีกหลายเท่าก็ยังไม่สามารถฝ่าเข้าไปได้ในระยะเวลาสั้นๆ นี่แน่!" ลูกศิษย์เหล่านี้ล้วนใจเต้นกระหน่ำ

อย่างบ้าคลั่ง สะท้อนสะท้อนไปกับไปเสี้ยวจูนอย่างสมบูรณ์ เวลานี้
ล้วนมองไปยังไปเสี้ยวจูนด้วยแวตาคะลิ่งพริ้งเพริดอย่างรุนแรง

ไปเสี้ยวจูนยืนอยู่ตรงนั้น ยึดออดตั้งเอามือโพล่หลัง คางน้อยๆ เติบโตขึ้น
แต่สีหน้ากลับเศร้าซึม คล้ายยอดฝีมือผู้เปื้อนนาย...

"พวกเจ้ารังแกกันเกินไปแล้ว มาสิ นายท่านไปของพวกเจ้าขอผู้ตาย
กับพวกเจ้า!" ไปเสี้ยวจูนคำรามเสียงดัง ทำท่าพร้อมผู้ตาย

จากเสียงคำรามดังของเขา ปีกแม่เหล็กพิเศษในหม้อสีดำใบใหญ่
ด้านหลังเขากระพือหนึ่งครั้ง ร่างกายเพิ่มความเร็วพุ่งพรวดออกไปใน
พริบตา ตรงเข้าไปกระแทกตัวชายหนุ่มหน้ายาวผู้หนึ่งจากสำนักเสวียนซี

กล่าวให้ถูกต้องก็คือไปเสี้ยวจูนไม่ได้พุ่งเข้าชนโดยตรง ชายหนุ่ม
หน้ายาวของสำนักเสวียนซีผู้นั้นถูกแสงคุ้มกันของไปเสี้ยวจูนกระแทกใส่
ร่องไหยหวอนอยู่นอกรัศมีสี่สิบจั้ง ร่างกระเด็นออกไปไกล กว่าที่จะหยุดลง
ไม่ใช่เรื่องง่าย เขาเซ็ดเลือดสดๆ ออกอย่างบ้าคลั่ง มองม่านแสงคุ้มกัน
หนาเป็นชั้นๆ บนร่างของไปเสี้ยวจูนครั้งหนึ่งด้วยสีหน้าซับซ้อน ถอนหายใจ
เศร้าสร้อยหนึ่งเสียงก็หมุนตัวจากไปไกลด้วยความรวดเร็ว

เขาอัดอั้นตันใจยิ่งนัก ทว่าทำอะไรไม่ได้...เขาไม่คิดว่าอาศัย
เพียงความสามารถของตนจะทำลายม่านแสงคุ้มกันของไปเสี้ยวจูนลงได้
ได้ หากจะสิ้นเปลืองพลังไปกับเรื่องนี้ ผู้รับเข้าไปในโลกกระบี่ถูกกาบาด
เร็วๆ ดึกว่า

ภาพนี้ทำให้ผู้คนรอบด้านที่เห็นเหตุการณ์ตื่นตระหนก รู้แน่แล้วว่า
ไม่สามารถทำอะไรไปเสี้ยวจูนได้ ต่างคนต่างเร่งความเร็ว รีบร้อนจากไป
พร้อมความคับข้องใจ

ถึงอย่างไรตอนนี้ก็ยังเข้าไปในช่องว่างไม่ได้ พวกเขาล้วนไม่ยินดี
จะมาสู้สุดชีวิตกับไปเสี้ยวจูนข้างนอกนี้

"อย่าหนีสิ มาสู้ตัดสินกันจนกว่าฟ้าจะสว่างไปเลย!" เสียงของ

ไปเสียவுณดั่งมาไม่หยุด ทำให้คนเหล่านั้นปวดหัวแปลบ รีบจากไปเร็วขึ้น
อีก "พวกเจ้ารังแกกันมากเกินไปแล้ว กลับมาเดี๋ยวนี้ละ!"

ไม่นานรอบด้านก็ว่างเปล่า ไปเสียவுณกะพริบตาพริบๆ ลึกๆ ในใจ
ผ่นคลายลง หากคนแปดเก้าคนนี้ลงมือพร้อมกัน ต่อให้เป็นเขาก็ยังต้อง
เสียเวลาพักหนึ่งทีเดียว ตอนนี้นำสร้างฐานวิถิปฐพีต่างหากถึงจะสำคัญที่สุด

เขาเก็บยันต์คุ้มกันรอบกายกลับมา กระดาดเหล่านี้เพิ่งจะเผาไหม้ไป
ไม่ถึงครึ่ง ยังนำกลับมาใช้ใหม่ได้อีก

ไปเสียவுณขีดหน้าด้วยท่าทีของยอดฝีมือผู้เย็บเหงา สะบัดแขนเสื้อ
อีกหนึ่งครั้ง

"ข้าไปเสียவுณไม่ได้อ่อนแอหรอกนะ!"

เขาสะบัดร่างทะยานไปยังด้านล่างอย่างต่อเนื่อง มองหาช่องว่าง
ของกระบี่ใหญ่ตามก้อนหินและรอยปริฐนตามผนังรอบด้าน

เรื่องความเร็วความชำนาญในการเข้าสู่โลกกระบี่อุกกาบาตก็มีผลดีและ
ผลเสียอยู่เช่นกัน

เข้าสู่โลกกระบี่อุกกาบาตได้เร็วก็สามารถฆ่าสัตว์ร้ายวิถิปฐพีด้านใน
เพื่อช่วงชิงปราณวิถิปฐพีได้เร็ว ทว่าข้อเสียก็มีมากเช่นกัน เพราะถึงอย่างไร
จะรวบรวมปราณวิถิปฐพีในสัตว์ร้ายวิถิปฐพีให้ได้มากๆ ก็ยังต้องลงไป
โลกของกระบี่ให้ลึกมากขึ้น ปราณวิถิปฐพีที่ได้รับจากการฆ่าสัตว์ร้าย
วิถิปฐพีด้านล่างหนึ่งตัวเทียบได้กับสัตว์ร้ายวิถิปฐพีด้านบนหลายสิบตัว

หากคิดจะรวบรวมตัวนำปราณวิถิปฐพีก็จำเป็นต้องใช้ปราณของ
วิถิปฐพีจำนวนมหาศาล

ขณะเดียวกันโลกกระบี่อุกกาบาตก็มีขอบเขตกว้างใหญ่ และยังมี
วิญญาณร้ายที่มีอยู่เฉพาะในโลกกระบี่ดำรงอยู่ด้วย บางครั้งจำเป็นต้อง
หลีกเลี่ยง ดังนั้นหากคิดจะรีบเดินทางไปที่ถึงส่วนลึก ความไวก็สู้การทะยาน
อยู่นอกตัวกระบี่ไม่ได้

เพียงแต่ด้านนอกกระบี่ ยิ่งลงไปข้างล่างมากเท่าไร ไอเย็นของหุบเหว ก็ยิ่งรุนแรงขึ้นเท่านั้น ถึงขั้นมีบริเวณหนึ่งที่ผู้สืพลังหลอมปรมาณไม่สามารถ เข้าได้ กลับกลายเป็นว่าเมื่ออยู่ด้านในกระบี่จะได้รับการปกป้องจาก ตัวกระบี่ จึงไม่จำเป็นต้องกังวลเรื่องนี้ ดังนั้นจะเข้าไปด้านในก่อนหรือไม่ จำเป็นต้องดูที่ความสามารถแท้จริงของแต่ละคน ยากจะชี้ชัดได้ถึง ข้อดีข้อเสีย

ไปเสี่ยวฉุนมีความทนทานต่อไอเย็นนี้ได้ในระดับหนึ่ง ใคร่ครวญว่า ในเมื่อไม่สามารถเข้าไปในช่องว่างก่อนหน้านี้ได้ เช่นนั้นก็ไม่ต้องรีบร้อน อีกแล้ว ถือเป็นโอกาสตรงดิ่งลงไปยังเขตที่ถึงขีดจำกัดของตน เลือกช่องว่างหนึ่ง เข้าไปจากตรงนั้นก็สามารคนำหน้าคนได้หลายคน

เวลาผ่านไป ไปเสี่ยวฉุนเหาะทะยานด้วยความรวดเร็ว รอบด้าน ไร้เงาผู้คนนานแล้ว โดยไม่ทันรู้ตัวเขาก็เข้ามาเกินกว่าขีดจำกัด ที่ผู้บ๋าเพ็ญเพียรชั้นหลอมปรมาณจะเหยียบย่างเข้ามาได้ไกลโขแล้ว ไอเย็นรอบด้านยิ่งหนาแน่น แม้แต่เขาเองยังสัมผัสได้ว่าร่างกาย เริ่มต้านทานไม่ไหว แขนขาเริ่มแข็งค้างอย่างช้าๆ หากลงไปด้านล่างต่อ คงบาดเจ็บสาหัส

นี่ทำให้เขาสุดลมหายใจเข้าลึก ก้มหน้าลงมองด้านล่างหนึ่งครั้ง ดูเหมือนหุบเหวแห่งนี้จะไร้จุดสิ้นสุด ทุกอย่างล้วนมืดสนิท

"มากที่สุดก็ลงไปอีกหนึ่งร้อยจั้ง..." ไปเสี่ยวฉุนลองใช้กระดาศษยันต์ ด้านทานไอหนาว หลังจากพบว่าไม่ได้ผลก็ส่ายศีรษะและเริ่มมองหา ช่องว่างบนกระบี่ยักษ์ ทว่าผ่านไปไม่นาน หลังจากลงลึกไปได้อีก สามสิบกว่าจั้ง ร่างของไปเสี่ยวฉุนก็ต้องชะงักกึกทันใดเมื่อเห็นเงาร่าง ของคนผู้หนึ่งอยู่ด้านข้างกระบี่ใหญ่ห่างออกไปไม่ไกล

คนผู้นี้ก็เห็นไปเสี่ยวฉุนในทันทีเช่นกัน พริบตาที่ส่ายตาของ คนทั้งสองสบประสานกันท่ามกลางไอหมอกหนาวเย็น ไปเสี่ยวฉุน

ก็จำคนที่มีสายตาดูร้ายเย็นชาผู้นี้ได้โดยพลัน

"สำนักเซวี่ซี ช่งเซวี่ย!"

"สำนักหลิงซี ไปเสี่ยวฉุน!"

บทที่ 145 ต้องสังหาร!

ไปเสี่ยวฉุนหนังศีรษะระเบิด บุคคลด้านหน้าเขาคือจอมอำมหิต ที่สังหารผู้บำเพ็ญเพียรขั้นสร้างฐาน สร้างประวัติการณ์สยบฟ้าอย่างไม่เคยมีมาก่อน ในความคิดของไปเสี่ยวฉุน อีกฝ่ายควรจะเข้าไปในโลกกระป๋องแล้วถึงจะถูก เหตุใดยังอยู่ในหุบเขวนอกกระป๋อง ทั้งยังมาอยู่ในเขตลึกเหมือนกันได้เช่นนี้

โดยเฉพาะชั่วขณะที่อีกฝ่ายมองสบมาด้วยสายตาแว่นิ่งนั้น ไปเสี่ยวฉุนพลันรู้สึกได้ถึงวิกฤตรุนแรง สัมผัสได้ถึงจิตสังหารที่แผ่ออกมาจากร่างอีกฝ่าย รวากับว่าหากตนขยับกายเพียงนิดลมหายใจก็จะถูกดูดกระชากไป ร่างระเบิดขึ้นมาได้ทันทีทันใด

ซึ่งเขวียเองก็หัวใจเช่นกัน เขานึกไม่ถึงว่าจะยังมีคนอื่นมาถึงตรงนี้ได้อีก ฟังรู้ว่าไอเย็นของที่นี่รุนแรงเกินกว่าขีดจำกัดของชั้นหลอมปรมาณ ต่อให้เป็นศิษย์แห่งความภาคภูมิใจก็มาถึงที่นี่ได้อย่างยากลำบาก ทว่าไปเสี่ยวฉุนกลับเคลื่อนไหวได้ตามใจชอบราวกับไม่รู้สึกละอะไรเลย

เมื่อมองไปยังไปเสี่ยวฉุนในยามนี้ สายตาของซึ่งเขวียก็ยิ่งเคร่งเครียดขึ้น ยิ่งเมื่อนึกถึงข้อมูลเกี่ยวกับไปเสี่ยวฉุนในม้วนตำราหยก แกวตตาของเขา

ก็ลึกล้ำลงไปอีกเล็กน้อย

ทั้งสองคนต่างนั่งเงียบ ไม่มีผู้ใดขยับตัว ซึ่งเซวียู้สึกว่าไปเสียவுฉุน
ในเวลานี้ลึกลับเกินคาดเดา แม้บนร่างจะไม่ปรากฏไอสังหาร แต่ดวงสังหาร
ก็บอกเขาว่าหากลงมือ เกอร์ว่า...ระหว่างพวกเขาจะต้องมีใครสักคน
ต้องตายตกไปอย่างแน่นอน และเขาไม่มีความมั่นใจมากพอว่าคนที่รอด
จะเป็นตัวเอง

ผ่านไปครู่ใหญ่ อยู่ๆ ซึ่งเซวียก็เอ่ยปากขึ้นมา

"ลงไปอีกยี่สิบจั้ง มีช่องว่างอยู่หนึ่งช่อง"

ดวงตาของไปเสียவுฉุนเปล่งวาบ ชมใจที่เด่นระริวเอาไว้ ค่อยๆ
เคลื่อนกายลงต่ำ เขาไม่รู้ว่าจากการที่เขาค่อยๆ เคลื่อนลงต่ำเข้าใกล้
ซึ่งเซวียขึ้นเรื่อยๆ นั้น ใจของซึ่งเซวียก็เต้นเร็วขึ้นเช่นกัน ซึ่งเซวียจ้องร่าง
ของไปเสียவுฉุนเขม็ง ตั้งท่าพร้อมโจมตีกลับหากอีกฝ่ายลงมือ

จนกระทั่งห่างจากซึ่งเซวียแค่ไม่กี่จั้ง ไปเสียவுฉุนก็กวาดตามอง
ร่างของซึ่งเซวียพลันสะท้านขึ้นเล็กน้อย ยืนบังช่องทางเข้าของตัวกระป๋อง
ที่อยู่ด้านหลังเอาไว้ นัยน์ตาโชนแสงวาววับ

ลับๆ ล่อๆ ต้องไม่ได้ทำเรื่องดีเป็นแน่! ไปเสียவுฉุนคิดในใจ ก่อนจะ
เคลื่อนตัวลงด้านล่างด้วยความระมัดระวัง จนกระทั่งเลยมาราวยี่สิบจั้ง
ก็เห็นช่องว่างหนึ่งช่องจริง จึงสังเกตอย่างละเอียด หลังจากแน่ใจแล้วว่า
ไม่มีปัญหาใดถึงได้ผ่อนลมหายใจและเหยียบย่างเข้าไปในช่องว่างนั้น

ในใจของซึ่งเซวียเองก็คลายลงไปเช่นกัน แต่พอนึกถึงคำแนะนำ
ของสำนักเกี่ยวกับไปเสียவுฉุนบนม้วนตำราหยกจึงไม่กล้าวางใจง่ายๆ
รอกระทั่งไปเสียவுฉุนหายลับเข้าไปในช่องว่างแล้วจึงได้หมัดกังวล
อย่างแท้จริง นัยน์ตาเผยแววมุ่งร้าย นับตั้งแต่เขาได้พลังบำเพ็ญ
หลอมปรารถนั้้นหกมา เขาก็ไม่เคยระมัดระวังตัวเท่าวันนี้มาก่อน ทั้งยังเป็น
ฝ่ายเอ่ยปากบอกตำแหน่งช่องว่างให้อีกฝ่ายรู้ก่อนด้วย

"แม้ว่าเจ้าไปเสี่ยวฉุนผู้นี้จะไม่ธรรมดา แต่ขอให้แผนการของข้า สำเร็จก่อนเถอะ สังหารเขาก็ไม่ต่างอะไรจากการบดขยี้มดตัวหนึ่ง!"
นัยน์ตาซึ่งเขยิบแปลงแววสังหาร เมื่อหันกลับมาองตัวกระเป๋ที่อยู่ด้านหลัง ไอสังหารในดวงตากลายมาเป็นเปลวไฟร้อนแรง โหมไหม้ยิ่งกว่าเดิม "เป็นดั่งที่ผู้อาวุโสผู้จิ๋วเคราะห์ีเอาไว้ ตรงนี้เป็นที่ตั้งของรอยต่อรอยหนึ่ง จริงเสียด้วย!"

ในโลกของตัวกระเป๋ ไปเสี่ยวฉุนเพิ่งเหยียบย่างเข้ามาในทางเขากั้วสู๊สึก เหมือนเดินผ่านผิวน้ำหนึ่งชั้น และมาปรากฏตัวอยู่ในโลกชาวดำแห่งหนึ่ง ท้องฟ้าเป็นสีขาว พื้นดินเป็นสีดำ คล้ายว่าทั้งโลกแห่งนี้ก็คือ ภาพวาดน้ำหมึกภาพหนึ่ง...

เมื่อทอดมองไปจะเห็นเทือกเขาสลับซับซ้อน ธารน้ำสีดำไหลริน เยียบๆ ห่างออกไปไกล กลางท้องฟ้าดูจะมีดวงดาวคู่หนึ่งคล้ายดวงดาว กะพริบไหวแซมซ้า

ที่น่าตะลึงที่สุดก็คือทั้งโลกแห่งนี้อยู่ในลักษณะเอนเอียง เมื่อ ไปเสี่ยวฉุนยืนอยู่ตรงนั้นก็รู้สึกราวกับกำลังยืนอยู่บนเนินเขา

ความรู้สึกแปลกประหลาดเช่นนั้น เขาต้องใช้เวลาพักใหญ่ถึงจะ ปรับตัวได้

"นี่มันกระเป๋อะไรกันแน่ ด้านในถึงได้มีโลกใบหนึ่งถือกำเนิดขึ้นมา เช่นนี้ แม้เมื่อเทียบกับโลกจริงจะเล็กกว่ามาก แต่ก็ยังมีทศวรรษอยู่ดี!"
ไปเสี่ยวฉุนสูดลมหายใจลึก มองไปรอบด้าน ที่นี้ไม่มีเงาร่างของใครสักคน ตามที่เขาวิเคราะห์ไว้ ถึงแม้ตำแหน่งนี้จะไม่ใช่จุดที่ลึกที่สุด ทว่าเมื่อ เทียบกับเหล่าลูกศิษย์ของทั้งสี่สำนักที่เข้ามาก่อนหน้านี้ก็ถือว่าอยู่ลึก มากแล้ว

ไปเสี่ยวฉุนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ดึงทะยานไปด้านล่างอย่างระแวดระวัง

หลังออกจากตำแหน่งทางเข้าได้ครึ่งก้านรูป ขณะกำลังข้ามภูเขาสูงเล็กแห่งหนึ่ง ใบหน้าเขาพลันกระตุก มือขวายกขึ้น นิ้วมือสองข้างเปล่งประกายแสงสีเงิน คิ้วจับลงไปทันที

พื้นที่ว่างเปล่าข้างกายเขาเกิดกระแสเคลื่อนไหว ฐีสีดำตัวหนาประมาณนิ้วมือโผล่พรวดออกมาจากความว่างเปล่า แต่ก็ถูกเขาจับหมับเข้าตรงหัวที่กำลังอ้าปากกว้างพอดี รวากับเป็นฝ่ายเสนอตัวพุ่งเข้ามาหามือของไปเสี่ยวฉุนเอง

ฐีเล็กตัวนั้นเปล่งเสียงพู่พ้อแหลมเล็ก ทำลายความเงียบของที่แห่งนี้ลง ก่อนจะเริ่มดิ้นรนขัดขืนโดยใช้ร่างของตัวเองพันแขนของไปเสี่ยวฉุนแล้วรัดแน่นอย่างรุนแรง

พละกำลังรุนแรงทำให้ไปเสี่ยวฉุนตะลึงและแปลกใจไปเช่นกัน หากไม่ใช่เพราะกล้ามเนื้อของเขาแข็งแกร่งถึงระดับสัมผัสพันธนาการชีวิตขั้นที่หนึ่งได้แล้ว เกรงว่าฐีเล็กตัวนี้คงดิ้นหลุดมือไปได้อย่างแน่นอน

เวลานี้นิ้วมือทั้งสองออกแรงบีบ เสียงกร๊อบดังหนึ่งครั้ง หัวของฐีเล็กตัวนี้แหลกละเอียดทันที มันไม่ดิ้นรนอีกต่อไป เห็นได้ชัดว่าร่างกายกลายเป็นไอสีเทาเส้นหนึ่งในโลกชาวดำนี้ ขนาดหนาเท่าก้านธูปหนึ่งก้าน ล่องลอยไม่จางหาย

"นี่ะหรือปราณวิถีปฐพี" ไปเสี่ยวฉุนหยิบขวดผู้บำเพ็ญออกมาทันที เมื่อเปิดออกก็เก็บปราณของวิถีปฐพีสายนี้เข้าไปแล้วเขยออยู่ในมือ พบว่าปราณวิถีปฐพีสายนี้กลายเป็นหยดน้ำสีเทาหนึ่งหยดในขวดผู้บำเพ็ญ

"คิดจะบรรจุให้เต็มคงต้องใช้ประมาณพันกว่าหยด..." ไปเสี่ยวฉุนตกใจจนลิ้นจุกปาก มองขึ้นไปด้านบน เขาู้สึกว่าหากแม้แต่จุดนี้ยังจำเป็น ต้องฆ่าสัตว์ร้ายวิถีปฐพีอีกพันกว่าตัว เช่นนั้นพื้นที่ด้านบนเกรงว่าคงต้องฆ่ามากยิ่งขึ้น ไม่น่าอาจจะมีถึงหมื่นตัวเลยด้วยซ้ำ

"ต้องรีบแล้ว จะได้รวบรวมตัวนำปราณวิถีปฐพีได้เร็ว" ไปเสี่ยวฉุน

รีบเพิ่มความเร็วรุดหน้าตามหาสัตว์ร้ายวิถีปฐพี เขาเหาะทะยานตลอดทาง สามวันต่อมาไปเสี้ยวฉุนมองดูในขวดผู้บำเพ็ญ เห็นหยดน้ำสีเทาที่มีประมาณสามสิบหยดก็ขมวดคิ้วมุ่น

สามวันมานี้เขาฆ่าสัตว์ร้ายวิถีปฐพีไปหลายสิบตัวถึงจะได้ของเหลวสีเทาพวกนี้มา แต่เขาก็ยังรู้สึกว่าตัวเองช้าเกินไป

"ถ้าอิงความเร็วนี้ ข้าต้องใช้เวลาสองเดือนกว่าจึงจะสามารถรวบรวมตัวนำปราณวิถีปฐพีได้" ไปเสี้ยวฉุนกัดฟัน รู้สึกว่าต้องไปจุดที่ลึกยิ่งกว่านี้ จึงสะบัดร่างรุดหน้าไปด้วยความรวดเร็ว หนึ่งชั่วยามต่อมา ฝ่าเท้าของเขาพลันชะงักก็ ด้านหน้าห่างจากเขาไปไม่กี่ไกลมีศพสองศพอยู่ตรงนั้น

สามวันมานี้เป็นครั้งแรกที่ไปเสี้ยวฉุนได้พบคนอื่น เห็นได้ชัดว่าพออีกฝ่ายเข้ามาในนี้ได้แล้วก็เร่งรีบเดินทางมา หรือไม่ก็ด้วยสาเหตุพิเศษบางอย่างถึงได้เดินนำหน้าไปเสี้ยวฉุนมาได้

หนึ่งในนั้นสวมอาภรณ์ของสำนักหลังซี คือศิษย์ฝ่ายในฝั่งทิศใต้ผู้หนึ่ง อีกศพหนึ่งสวมอาภรณ์ของสำนักตานซี ดูเหมือนว่าทั้งสองคนจะสู้กันจนตัวตาย ในมือของศิษย์สำนักตานซีผู้นั้นยังถือขวดผู้บำเพ็ญเอาไว้

ไปเสี้ยวฉุนมองร่างศิษย์ฝั่งทิศใต้ที่สิ้นลมหายใจไปแล้วผู้นั้น คนผู้นี้เขารู้จัก อีกฝ่ายคือศิษย์ฝ่ายในของเขาชื่อตึง โจวโหย่วเต๋า และก็เป็นหนึ่งในห้าคนสุดท้ายที่ได้เข้าช่องว่างที่สาม คนที่เรียกเขาว่าอาจารย์อาไปอย่างกระตือรือร้น ผู้รบบดขยี้ศิษย์ต่างสำนักร่วมกับเขามาตลอดทางเมื่อยังอยู่ในหุบเขวนอกตัวกระบี่ นี้ก็ไม่ถึงว่าจะมาตายอยู่ตรงนี้

นั่นคือความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย หลายวันก่อนยังพูดคุยกันสนุกสนาน เมื่อพบอีกครั้งกลับเป็นการพรากจากชั่ววันจันทร์ คล้ายว่าความตายที่ปกคลุมทั้งโลกแห่งนี้ได้กลายมาเป็นแรงกดดันระลอกหนึ่งเตือนให้ไปเสี้ยวฉุนรู้ว่าสถานที่แห่งนี้เต็มไปด้วยอันตรายถึงชีวิต หาก

ไม่ทันระวังเพียงนิดก็อาจตายได้ แม้ตายไปแล้วก็อาจถึงขั้นถูกคนนำร่าง มาใช้วางกับดัก

นัยน์ตาไปเสี้ยวฉุนโชนประกายโกรธแค้น เขากำหมัดแน่น นอกจาก ผิงเหยียนในปีนั้น นี่เป็นครั้งแรกที่ไปเสี้ยวฉุนได้เห็นสหายร่วมสำนักตายไป อย่างแท้จริง ในใจเขาโศกาอาดูร เขาจำได้ว่าอีกฝ่ายเคยบอกว่าความฝัน คือได้เป็นผู้อาวุโสแห่งสำนักหลังสี่

"บำเพ็ญเพียรเป็นเซียนก็เพื่อให้มีชีวิตที่ดีขึ้น เพื่อทำฝันให้เป็นจริง ทว่าเหตุใด... ต้องมีการเช่นฆ่า... นี่คือการตอบแทนของมันเป็นอย่างนั้นหรือ" ไปเสี้ยวฉุนเสียวังงั้น เขามองปราดเดียวก็ดูออกว่านี่คือหลุมพราง แต่ก็ ยังคงเลือก... เดินเข้าไป

ยามที่เขาเข้าไปใกล้ศพทั้งสองนั่นเอง ผืนดินรอบด้านพลันส่งเสียงดัง ครืนครื้น รอบด้านคล้ายกับว่ามีไอสถลกลอนระเบิดจนกลายเป็น หมอกควันกลุ่มหนึ่ง หมอกควันนี้เจือปนพิษร้ายแรง เมื่อกระจายออก ก็ตรงดิ่งเข้าหาไปเสี้ยวฉุนทันที

เวลาเดียวกันนั้นก็มึกระเป๋บินเล่มหนึ่งเปล่งประกายแสงวิบวับ ท่ามกลางกลุ่มหมอก ทะยานมาใกล้ในพริบตา บนกระเป๋บินมีแผงปองมายา ตัวหนึ่งรัดพันอยู่ มันเปล่งเสียงร้องแหลม ดูราวกับกระเป๋ามีเสียงร้อง!

อีกด้านหนึ่งคือลูกกลอนระเบิดหลายเม็ดที่อำนาจภาพแผ่ไม่ธรรมดา ส่งเสียงกรีดผ่านอากาศพร้อมพุ่งเข้ามา

ซ้ายมีกระเป๋บิน ขวามีลูกกลอนระเบิด รอบด้านปกคลุมด้วย ค่ายกลหมอกพิษ กลายเป็นฉากแห่งการสังหาร ใครก็ตามที่เหยียบย่าง เข้ามาย่อมตายอย่างมิต้องสงสัย

"ตาย!" เสียงเย็นชาเสียงหนึ่งดังลอยออกมาจากในหมอก ไปเสี้ยวฉุน สะกดลมปราณไว้ในจุดตันเทียน สีหน้าดำทะมึน ความอัดอั้นตันใจคล้าย ภูเขาไฟที่ระเบิดออก

"เจ้าต่างหากที่ต้องตาย!" เสียงของเขาดังกัมปนาทราวฟ้าฟาด และมีพายุลมพัดโถมตีออกไปรอบด้าน รุนแรงดังต้องการพลิภุเขาคว่าสมุทร
เส้นผมปลิวสะบัด ดวงตาฉายแววสังหาร พลังอำนาจเขายาฟ้า
สะเทือนดิน!

หลังจากน้ำเสียงอันแฝงความโศกอาดูรและความโกรธแค้นของ
ไปเสี่ยวฉุนดังขึ้นราวฟ้าผ่า พื้นดินแปดทิศเกิดเสียงกึกก้อง พลังโจมตี
ที่ก่อตัวขึ้นถึงขั้นระเบิดเสียงรื้อยเรียงกัน ชัดหมอกพิษที่แผ่กระจายอยู่
รอบด้านม้วนตลบออกไปอย่างรวดเร็ว

พริบตาเดียวหมอกพิษนี้ก็ถูกพัดออกไปไกลสิบกว่าจั้ง เผยให้เห็น
กระบี่บินและลูกกลอนระเบิดข้างกายไปเสี่ยวฉุนทั้งสองด้าน รวมถึง
ศิษย์สำนักตานซีชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น
พรันพริ้ง

แมงป่องที่อยู่บนกระบี่กรีดร้องโหยหวน ร่วงหล่นคล้ายน้ำหมึก
ที่ถูกมือใหญ่ข้างหนึ่งปาดเช็ดออกไป ตัวกระบี่ส่งเสียงเปรี๊ยะๆ เมื่อสูญเสีย
พลังวิญญาณไปแสงก็มีดับดับลง และถูกพัดตลบออกไปไกลทั้งๆ ที่ยัง
สั้นไหว

ส่วนลูกกลอนระเบิดอีกหลายเม็ดนั้นแม้จะระเบิดออกทั้งหมดแล้ว
ในยามนี้ ทว่าพลังด้านในกลับคล้ายถูกสะกดตรึง ไม่อาจจะบายออกมา
ยังทิศทางที่ไปเสี่ยวฉุนยืนอยู่ได้ แต่ระเบิดพลังทั้งหมดในอีกทิศทางแทน
บัดนี้ฟ้าดินคล้ายจะดูพราวเลื่อน ไปเสี่ยวฉุนแผ่พลังอำนาจน่าตะลึง
ออกมา ร่างของเขาค่อยจะสูงใหญ่ขึ้นมา ส่งเสียงดังสะท้อนไปที่ทิศ
ในยามนี้

"ผู้ใดสังหารศิษย์สำนักหลิงซีของข้า แม้หนทางห่างไกลก็ต้องไป
สังหาร!"

เสียงแผดดังราวอสนีบาต จองล้างจองผลาญทุกถ้อยคำ!

พลังโจมตีรอบด้านยิ่งรุนแรงมากขึ้น ท่ามกลางเสียงดังสนั่นหวั่นไหว
 สายลมคึกคักพัดกระโชกรุนแรงอย่างถึงที่สุด บางที่อาจไม่ใช่เพียงลม
 อย่างเดียวเท่านั้น อาจรวมจิตสังหารของไป่เสี่ยวฉุนและพลังอำนาจจาก
 จิตวิญญาณแห่งชะตาตบที่ได้จากการประจักษ์แจ้งวิชาแดนธาราบรจบ
 ของเขาไว้ด้วย!

พลังอำนาจนี้ประดุจมีขนาดยักษ์ข้างหนึ่ง... พลิกภูเขาคว่าสมุท!
 ถึงขนาดมีไอน้ำแผ่ออกมาเป็นระลอกกรอบด้าน ดังแดนธารา
 บรจบ... กำลังจะมาเยือนโลกแห่งนี้!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3buJln5>